

fældet i Kjøbenhavn. Dersom De ville se efter i Staden „Kjøbenhavns Regnskab og Beretning om Kommunens Anliggender i 1889“, ville De se paa Side 65 en Op-gørelse, hvori der er opført Gennemsnits-beløbet af alt, hvad Fattigvæsenet har kostet i Kjøbenhavn lige fra 1839 til 1889. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse tillade mig at oplæse nogle Tal i saa Henseende. For 1839 er Summen tilsammen 6,774 Kr., 5 Aar efter 7,224 Kr., 1849 7,700 Kr., og det bliver saaledes ved at stige lidt til ind i Tredserne, nemlig 1864, da den naaede sit højeste, 13,521 Kr.; den tager saa straks af det næste Aar, og bliver ved at tage af i de følgende Aar, indtil den igen begynder at stige i 1889, og da stiger den op til omtrent det samme, dog knap saa meget som i 1864, nemlig 13,339 Kr. Nu maa man tage en anden Ting i Betragtning, og det er Hensynet til Folkemængden. Naar man vil dømmes ret om dette Forhold bør man se, i hvilket Forhold Fattighyrden staar til Folkemængden. Jeg skal kun for ikke at spille Tingets Tid nævne Dem to Tal. Det ene er i 1864, da Summen er 13,521 Kr. medens den i 1889 er 13,339 Kr. De 13,521 Kroner i Forhold til Folkemængden i 1864 er altsaa 8,3 pCt., men i 1889, da vi have omtrent samme Sum, er det kun 4,3 pCt. De ville altsaa se, at i Forhold til den Forøgelse i Folkemængden, som er fremkommen, kan man ikke sige, at den stiger, og det er dog virkelig det Forhold, som skal bedømmes. (S. Hage: Det var Krigsaaret!). Hvis det ærede Medlem absolut ikke vil have Krigsaaret, kunne vi jo ogsaa tage 5 Aar efter, da er det 13,327 Kroner, og det er altsaa omtrent det samme. Naar jeg har valgt Krigsaaret, er det, fordi jeg vilde vise Dem det højeste, og det, som er nærmest ved det nuværende. — Efter at jeg har omtalt disse Vædringsforslag, tror jeg nok, jeg har sagt det, som behøves om de væsentligste Anker, som ere rejste imod Vædringsforslagene i deres Almindelighed. At jeg skulde fordybe mig i alt, hvad der her er kommet frem, antager jeg ikke, det ærede Ting vilde sætte Pris paa, selv om jeg skulde gøre Forsøg paa at gøre det saa kort som muligt. Jeg skal derfor slutte med at anbefale de af Udvalget og dets Flertal stillede Vædringsforslag samt det af Mindretallet under Nr. 8 stillede Forslag.

Frier: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Frier: Jeg er den ærede Ordfører taknemlig for, at han har oplyst, at det er en Bemærkning af mig, der skal have foranlediget ham til den Udtalelse i Betænkningen, jeg har paatalt; thi derved er det for mig givet, at den hele Udtalelse hviler paa en ren og stær Misforstaaelse. Jeg har aldrig sagt til den ærede Ordfører noget, som efter min Mening med Spor af Ret kan opfattes, som om jeg nærede den Tanke, der har fundet Udtryk i Betænkningen, og det simpelt hen af den Grund, at jeg aldrig har næret en saadan Tanke og derfor ikke har tænkt paa at sige det. Med Hensyn til den ærede Ordførers Slutningsbemærkning kan jeg ikke kassere den ind og kvittere derfor; efter min Overbevisning har der ikke behøvedes nogen som helst anden Spore i det Arbejde, der er udført af Sygekassendvalget, end selve den Iver og Interesse for Sagen, som Udvalget har været besjælet af.

Indenrigsministeren (Singerslev): Lovforslagets Titel er om det offentlige Fattigvæsen. Ærede Medlemmer have nævnt, at det har optaget forskellige Emner i sig, som maaske ikke korrekt kunne henføres under det offentlige Fattigvæsen, og den Bemærkning er i og for sig overmaade rigtig, men man maa jo erindre, at Lovforslaget omhandler forskellige Ting, som kunne faa Betydning for det offentlige Fattigvæsen. Det kan i saa Henseende ikke være fuldt udtømmende, hvad det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds (Berg) vilde forlange; det vil let kunne indses, at det ikke kan det, thi der kan kun være Tale om Familieforhold, for saa vidt som de have Berøring med Fattigvæsenet, og der kan kun være Tale om Sindsygeforhold, for saa vidt de have Berøring med og Interesse for Fattigvæsenet. Skulde man gaa til en videre Behandling af alle disse Emner, vilde vi saa faa store Vanstueligheder ved Loven, at den slet ikke var til at behandle; det synes jo, at den allerede kan have Vanstueligheder nok. Jeg skal altsaa tillade mig at mene, at det er rigtigt, at man har optaget for det første under Familieforfølgelsen Bestemmelse om Familieforholdene, for saa vidt de kunne antages at ville komme i Betragtning. Ligeledes kan det være rigtigt, at man har optaget Udgifterne i særlige Trangstilsælde, uagtet Bestemmelsen jo netop gaar ud paa at sige, at den Understøttelse, som omhandles i vedkommende Paragraf, ikke anses som Fattighjælp. Endvidere er der et